

Bestræbelser for at komme Tuberkulojen til Livs vil medføre det modsatte af, hvad det tilsigter, har Mindretallet tiltraadt Vædringsforslagene under Nr. 24, 25 og 26.

Til § 1.

Første Punktum i § 1 siger: „Husdyr, der ere angrebne af nogen smitsom Sygdom, maa ikke tages under Behandling af andre end eksaminerede Dyr læger.“ Denne Bestemmelse er ny, og noget lignende findes ikke i Lov af 29de December 1857. Med andre Ord vil dette sige, at herefter kan ingen, hverken Dyrrets Ejer eller andre, med Undtagelse af Dyr læger, uden at være hjemfalden til Tiltale og Straf efter § 15, tage et Dyr under Behandling for nogen som helst smitsom Sygdom. For det første vil denne Bestemmelse blive mødt med stor Uvilje og medføre betydelig Bekostning, idet vedkommende Kreaturer skal benytte en Dyr læge, naar han f. Eks. vil have sine Heste behandlede for Krop, eller for Udslet ved Munden, eller han vil have sin Købesætning behandlet for Udslet paa Patterne, og dernæst vil Bestemmelsen afføde en Mængde Politifager og Bøder, og desuagtet vil den ikke blive overholdt. I Genhold hertil er Vædringsforslaget under Nr. 1 stillet, der gaar ud paa at bringe Lovforslaget paa dette Punkt i Overensstemmelse med Lov af 29de December 1857.

Til § 8.

Vædringsforslaget under Nr. 11 gaar ud paa at bemyndige Ministeren til, dersom han finder det nødvendigt, at dræbe Dyr, der ere angrebne af nogen af de Sygdomme der falde ind under Bestemmelserne i § 2 1ste og 2det Stykke. Det kan ikke volde nogen som helst Betænkelse at give Ministeren denne Bemyndigelse, da der skal gives Erstatning for de nedslagne Dyr. Flertallet foreslaar ogsaa under Nr. 16, der er overflødig, hvis Nr. 11 vedtages, at give Ministeren en saadan Bemyndigelse for ukendte Sygdomme, og saa meget større Grund er der til at give denne for de kendte Sygdomme. Tilmed maa det frem-

hæves, at der kan indtræde Forhold, hvor det er lige saa vigtigt for Samfundet, at Ministeren kan lade Dyr nedslaa, der lide af en af de udeladte Sygdomme, nemlig: Miltbrand, Jaarekopper, ondartet Klobesygge og Skab hos Jaaret, som det er for flere af de Sygdomme, som ere og under Vædringsforslaget Nr. 9 af Flertallet foreslaas optagne under denne Bestemmelse i § 8.

Til § 16.

Sidste Punktum af første Stykke bestemmer, „at hvis en Besætning af det offentlige har været affærret, og det endelig viser sig, at den formodede smitsomme Sygdom ikke har været til Stede, bliver der at erstatte Ejeren det Tab, han paa løblik Maade godtgør at have lidt ved de tagne Forholdsregler.“ For at faa Erstatning for Tab, der er forvoldt ved en Fejltagelse af det offentlige, er vedkommende herefter henvist til at føre Bevis for, at han overhovedet har lidt noget Tab og da hvor stort. De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget om Erstatning hvile derimod paa den Grundbetragtning, at den efter Forholdenes Natur ikke kan fastsættes paa anden Maade end ved et Skøn. Man kan dristig paasta, at det er langt vanskeligere at føre Bevis for, hvor stort et Tab Afspærringen m. v. har forvoldt, end det er at føre Bevis for, hvor stort et Tab Nedslagning af et Dyr har medført. For at opnaa større Billighed paa dette Punkt i Overensstemmelse med de øvrige Erstatningsregler i Lovforslaget, og for at fri vedkommende for at anlægge Sag og føre Bevis, er der under Nr. 38 og 39 stillet Forslag om, at Sagen afgøres af 3 af Retten dertil udnævnte uwillige Mænd.

Vædringsforslaget under Nr. 24 er stillet for at gøre det klart, at vedkommende Dyr læge kun skal have Betaling for en hel Dag, selv om Forretningen medtager over 10 Timer samme Dag, og at der efter den hidtil gældende Regnemaade kun gaar to halve paa en hel.

Hvad der i øvrigt maatte være at bemærke fra de forskellige Sider i Udvalget